

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 17

Wilber, Neb., dne 18. září 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heyduka

Vášim, milá Bělo všecko,
co je vně i venku,
bez výkupu, bez poplatku
máte za Helenku ;
podle cti co přislíbno,
pode cti zde máte,
s týden ještě, pak kojenu
svoji dochováte.—
Zde je úpis !"—při tom z nader
vyňal list : "Číst znáte,
s doktorem co umluveno,
všecko psáno máte ;
ani čárkou nezměněno
smlouvy po výsledku...
a zde místo na podpisy
dožádaných svědků ;
pod můj at se podepíší
občané dva zdejší,
volte, nad ty najdete-li,
Bělo, ctihodnější !"
Při tom lehce na své hosti
ukázal. Ti, hrdí,
listinu dřív vystavenou
jmeny svých tvrdí.

"Hotovo !" děl kníže, složil,
Běle dal : "To skrejte
k ujištění na oufažu
do knih si to dejte,
vše, at třeba psáno není,
poctivě se stane !".
Běle srdce v těle buší,
z oka radost plane.
Lsbati chce ruce kněžny,
ta však jemně brání,
na Helenku usmívá se,
Bělu hladí v skrání.
Na to více ; "Mámť vám
z mnoha

děkovatí, milá,
dítka jste mne dvojnásobně
všude nahradila ;
budu toho pamětliva,
starost byla velka,
však než dítka odstavíme,
přijde ještě telka ;
psali jsme již, přijde brzy,
za tři týdny asi...
vratíte se Tomáškovi
v nejkrásnější časy,
nu, pak syna užijete....."
Běla usmála se,
radostí jí krůpěj resy
v dlouhé stála řase ;
srdce jen se tetelilo,
každá žilka hrála—
Helenku si k srdci tiskla
Helenka se smála,
ba i mladá matka její
usmála se lehce,
Běle dítka odluzuje,
ale dítka nechce.—

Na kostele nenadále
trhnul zvoník zvonce,
z podzámčí se vzhůru nesla
žalost smutným tonem.
Co se stalo ? Co to zvoní ?
Někdo umřel asi,
ne-li z mlýnské, tedy jistě
z živovarské chasy !

věděl jsem to, že se ničím
smrti neubrání ;
dostl dlouho trápila se—
tam jí bude lépe "
"Ale matka," zase farář,
"zle se v čelo tepe ;
nařká si, hořekuje,
mní, že vinou byla,

ruce, nohy se jí třásly,
prsa se jí chvěla,
teskná mysl jedním rázem
domů zaletěla ;
kelem Tomka zakroužila ;
upomínka tklivá,
jak kol hnízda v nebezpečí
křepelčeka sívá.
Dolu k cestě pohleděly
Běle siné tváře,
rakvičku pan starý drží
v loktech na koč. ř.,
k dcerce svoji zabeďněné
sívou hlavu shýbá,
ani v pravo, ani v levo
nežít, jenom líbá ;
líbá jenom lesklé vlko,
kříž a bílé růže—
ubohý ! Však kterak paní
žalost domů zmůže,
ani spolu nepřáno jí
ku hrobečku jetí ;
zahořela přenešťastná
žalem po dítěti ;—
naposledy do rakvičky
vyzdobila dcerku,
do hedvábí ovlnula,
do smutečných šperků,
k průvodu jí poprosila
všecky v městě děti,
na hlavy jim věnce dala, ;
v račky zkvetlé snění:
Všecko jelo na kočárech
mít jen doma děla,
tváří vadla, sílou chřadla,
srdcem bědně tlela.

Nikdo nechal z okna dolů
shlížející Běly,
všeci chvílku na kočáry
níž se zahleděli,
jen pan doktor žalost sčítl
z její bledé líce
a ret jeho jako ve snu
šeptal : "Mučednice !"
A zas nahlas o sládkové
mrtvém dítka řečí :
"Rok jen žila, rok však byla
v stálem nebezpečí ;
činili jsme vše, leč marně,
bylo bez porady,
já i matka zajisté že
nevinní jsme tady ;
ostatně i zdravé děti
nemoc náhle stíhá ;
rozum vždycky nepomůže,
ani lék a kniha..."
Běla vzdychla, doktor spatřil,
jak se celá chvěla,
a v ráz nová slova jeho
na opravu děla :

(Pokračování.)

HON. W. L. STARK

kongresník čtvrtého kongresionálního distriktu státu Nebrasky.

Tichý pohřeb—jeden zvonek..
Kněžna ptá se hbitě.
"Kdo to umřel ?" Doktor na to:
"Paní staré dítě,
malá dcerka, jedináček
nescelených skrání,

že své dcerky zanedbala,
dřív že odstavila...."
Při těch slovech nenadále
Běla sebou trhla,
zima hned, hned hořkost tuhá
v tváře se jí vrhla,